

J. Corbett: OD NESOUHLASU K ŠÍLENSTVÍ

 cz24.news/j-corbett-od-nesouhlasu-k-silenstvi

22. března 2023

 Stáhnout PDF

Sledujte nás na Telegramu: [@cz24news](https://t.me/cz24news)

V tomto článku od Corbetta se dozvíme, jak byla veřejnost vyškolená, aby přijala očerňování těch, kteří jsou označováni za „konspirační teoretiky“. Také se dozvíme, jak je tato metoda využívána jako zbraň k umlčení nesouhlasných názorů ve společnosti.

V první části článku „Od nesouhlasu k šílenství: Jak systém využívá psychologii jako zbraň (1. část)“ jsem popsal dlouhou a špinavou historii toho, jak bylo studium mysli využíváno k potlačování politické opozice a k potlačování nepoddajných skupin obyvatelstva – a to nejen v „nepřátelských státech“, jako bylo sovětské Rusko, nacistické Německo nebo komunistická Kuba, ale i v Anglii, USA a ve zbytku „svobodného a demokratického Západu“. Podíval jsem se také na konkrétní příklady, jak toho bylo dosaženo, a jmenoval jména některých osobností, které se na kování této psychiatrické zbraně podílely.

S ohledem na tuto historii se tento týden budu zabývat tím, jak byla veřejnost vyškolená, aby přijala patologizaci těch nejotrovnějších nespokojenců, konspiračních realistů. Vysvětlím také, jak již byla stisknuta spoušť této psychiatrické zbraně a jak ovlivňuje ty, kteří se odvažují zpochybňovat motivy našich budoucích vládců.

Jste připraveni? Začněme.

Patologizace spiknutí/konspirace

Jeden z nejpopulárnějších článků posledních desetiletí nese název „Proč lidé věří na konspirace?“.

Začíná znepokojivým nárůstem počtu lidí, kteří věří divokým a obskurním teoriím o tom, jak se lidé v mocenských pozicích spikli, aby si udrželi svůj vliv a rozšířili své bohatství.

Autor článku dále cituje psychologa, který vysvětluje, že lidé s dobrými úmysly, ale emocionálně labilní, se obvykle chytají těchto fantastických konspiračních teorií, protože jim pomáhají pochopit svět a dávají jim pocit kontroly nad nekontrolovatelným světem.

Dále zpráva nabízí rady těm, kteří se snaží vyvést z omylu všechny, kdo uvěřili těmto konspiračním bludům. Ukazuje se, že jde o stejnou radu, jakou dostává člověk, který v džungli narazí na divoké zvíře: nekonfrontujte cíl přímo a nerozčilujte ho, mluvte na něj konejšivě a předstírejte, že posloucháte, co říká, a pokud se zdá, že se chystá zaútočit, odejděte.

Ale tento článek obvykle končí pozitivně: pokud tento divoký konspirační teoretik, s nímž mluvíte, ještě neztratil kontakt s realitou, pak je možné ho odradit. Můžete v jeho mysli jemně vyvolat určitou kognitivní disonanci tím, že poukážete na to, že každé spiknutí, ke kterému kdy v historii došlo, bylo odhaleno whistleblowery a informovali o něm novináři, a proto nic takového

jako tajné spiknutí neexistuje. Pokud mají zdravý rozum, bude to stačit. Váš zmatený přítel prozře a naučí se znovu důvěřovat vládě a autoritám.

Chcete si přečíst tento článek? Chcete odkaz? Nemám pro vás jeden odkaz, mám jich desítky.

Na článku „Proč lidé věří na konspirace?“ je zajímavé, že nebyl napsán jen jednou nebo dvakrát. Napsaly ho stokrát stovky různých novinářů a publikovaly ho [BBC](#) a [FiveThirtyEight](#) a [Vox](#) a [American Psychological Association](#) a [The New York Times](#) a [PsychCentral](#) a [Addiction Center](#) a [LSU](#) a [Technology Review](#) a [National Geographic](#) a [verywellmind](#) a [Business Insider](#) a [Psychology Today](#) a [Harvard](#) a [LiveScience](#) a [Scientific \[sic\] American](#) a [NBC News](#) a [The Conversation](#) a [Intelligencer](#) a [Time](#) a [The Guardian](#) a [Popular Mechanics](#) a dokonce i ta nejprestižnější novinářská instituce, [goop](#). (Ano, [goop](#)!)

A to nejen v písemné podobě. Je to také videoreportáž, kterou podaly [CBC](#) a [Channel 4](#) a [CNBC](#) a [Channel 4](#) (opět) a [DNews](#) a [StarTalk](#) a [60 Minutes](#) a [Time](#) a [DNews](#) (opět) a [Big Think](#) a [Al Jazeera](#) a [Weekly](#) a [Tech Insider](#) a [Inverse](#) a [Dr. Todd Grande](#) a [euronews](#) a [CBS News](#) a [The University of Chicago](#).

A už jsem zmínil, že je to také podcast? No, je, a produkují ho [Ava Lassiterová](#) a [NPR](#) a [Radio Times](#) a [NPR](#) (opět) a [LSE](#) a [Bill Gates](#) a [NPR](#) (opět) a [The Anthill](#) a [Speaking of Psychology](#) a [NPR](#) (opět) a [Big Brains](#) a [NPR](#) (opět).

Začínáte tedy formulovat hypotézu, že se tu možná chystá nějaký velkolepý plán? Přistihli jste se, že spekulujete o tom, že možná (jen *možná*) existuje koordinovaná snaha patologizovat (očerňovat) příznivce konspiračních teorií, aby bylo možné ospravedlnit jejich zavírání do vypolstrovaných cel?

Připadá vám zajímavé, že pojmy „konspirační teorie“ a „duševní porucha“ byly navždy spojeny v představách veřejnosti, když Richard Hofstadter napsal v roce 1964 v časopise *Harper's Magazine* svůj nechvalně známý esej „Paranoidní styl v americké politice„? Nebo že nejpamátnější pasáží z tohoto eseje je ta, v níž popisuje „styl myslí“, který stál v pozadí tehdejšího populistického politického hnutí náchylného ke konspiracím, jako „paranoidní styl“, protože „žádné jiné slovo nevyvolává adekvátně pocit žhavého přehánění, podezíravosti a konspiračních fantazií, které mám na mysli“? Nebo že jeho výhrady k této „diagnóze“ – totiž že „nemluvím v klinickém smyslu, ale vypůjčuji si klinický termín pro jiné účely“ a že „nemám ani kompetenci, ani chuť klasifikovat jakékoli postavy minulosti či současnosti jako certifikované bláznů“ – jsou z velké části zapomenuty?

Pak pro vás mají mediální dinosauři a jejich psychiatričtí „experti“ vzkaz: „Drž hubu, konspirační teoretiku!, nebo ti nasadíme svěrací kazajku!“

Nevěříte mi? No tak...

Nejdříve si přišli pro hledače pravdy...

Myšlenka, že ti, kdo věří konspiračním teoriím, jsou duševně nemocní, samozřejmě není nová.

Svědčí o tom, jak bylo toto téma zpracováno v *Barney Millerovi*, populárním americkém televizním sitcomu z konce 70. let, který se soustředil na výkony detektivů na stanici newyorské policie. V jedné epizodě z roku 1981 je zatčen muž, který se vloupal do kanceláří Trilaterální komise, protože, jak vysvětluje ve svém zaníceném projevu, který je bizarně přerušován konzervovaným smíchem, „to, co ve skutečnosti chystají, je plán, jak dosadit své věrné členy na mocenské pozice v této zemi; pracovat na vymazání národních hranic a vytvoření mezinárodního společenství; a časem nastolit jednu světovou vládu s Davidem Rockefellerem, který bude rozhodovat!“.

Své důkazy o tomto spiknutí pak předkládá v podobě článků v periodikách jako *Conspiracy Review* a *Suppressed Truth Round-up*. Posměšná reakce Barneyho Millera (spolu s všudypřítomnou stopou smíchu) stačí k tomu, aby divák pochopil, že tento lupič – a z toho plyne, že každý, kdo má podobné názory na Trilaterální komisi nebo jiné globalistické instituce – je pomatený zločinec, který si za své přesvědčení zaslouží být zavřen.

Nebo si vezměte „alobalovou čepici“. Jak ochotně vysvětlují novináři z *Vice*, koncept nošení alobalové čepice, která má chránit mozek před vládní kontrolou mysli, se do populární kultury dostal díky povídce Juliana Huxleyho „Král tkáňové kultury“ z roku 1927. V Huxleyho povídce se „čepice z alobalu“ používají ke zmírnění účinků experimentu šíleného vědce s telepatickou hypnózou. Od té doby se „šílenec s alobalovou čepicí“ stal všudypřítomným popkulturním tropem, který líní televizní scénáristé používají jako snadný způsob, jak divákům naznačit, že někdo trpí paranoidními bludy o rozsáhlých vládních spiknutích.

Nebo si vezměme poradce prezidenta Lyndona Johnsona Johna P. Rocheho, který napsal dopis do *Times Literary Supplement*, který v lednu 1968 převzal a informoval o něm časopis Time. Roche v dopise odmítá konspirační teorie o atentátu na JFK jako evangelium

„kněžstva okrajových paranoiků“ a prohlašuje, že takové teorie jsou „útokem na zdravý rozum americké společnosti, a já věřím v její základní zdravý rozum“.

Nebo si vezměme různé příklady patologizace konspiračních teorií, na které upozornil Lance deHaven-Smith ve své novodobé klasice *Conspiracy Theory in America*:

Zpočátku nebyly konspirační teorie předmětem posměchu a nepřátelství. Dnes se však označení konspirační teorie běžně používá k odmítání nejrůznějších protivládních podezření jako příznaků narušeného myšlení podobného pověřivosti nebo duševní nemoci. Například v rozsáhlé knize o atentátu na prezidenta Kennedyho, která vyšla v roce 2007, bývalý prokurátor Vincent Bugliosi tvrdí, že lidé, kteří pochybují o zprávě Warrenovy komise, jsou „ve svých názorech a paranoie praštní jako třídolarová bankovka“. Podobně kanadský novinář Jonathan Kay ve své nedávno vydané knize *Among the Truthers* (Harper's, 2011) označuje zastánce konspiračních teorií o 11. září za „politické paranoiky“, kteří „ztratili přehled o reálném světě“. Podobně, i když barvitěji, označuje novinář John Avlon ve své populární knize *Wingnuts* vyznavače konspirací za „moonbats“, „Hatriots“, „wingnuts“ a „Fright Wing“.

Jistě, nechybí komentátoři, kteří tvrdí, že konspirační teorie jsou formou duševní choroby. Ale teprve v éře paniky z teroru po 11. září, která doprovázela vznik státu vnitřní bezpečnosti, se začala mačkat spoušť nabitého revolveru, kterým je psychiatrická zbraň.

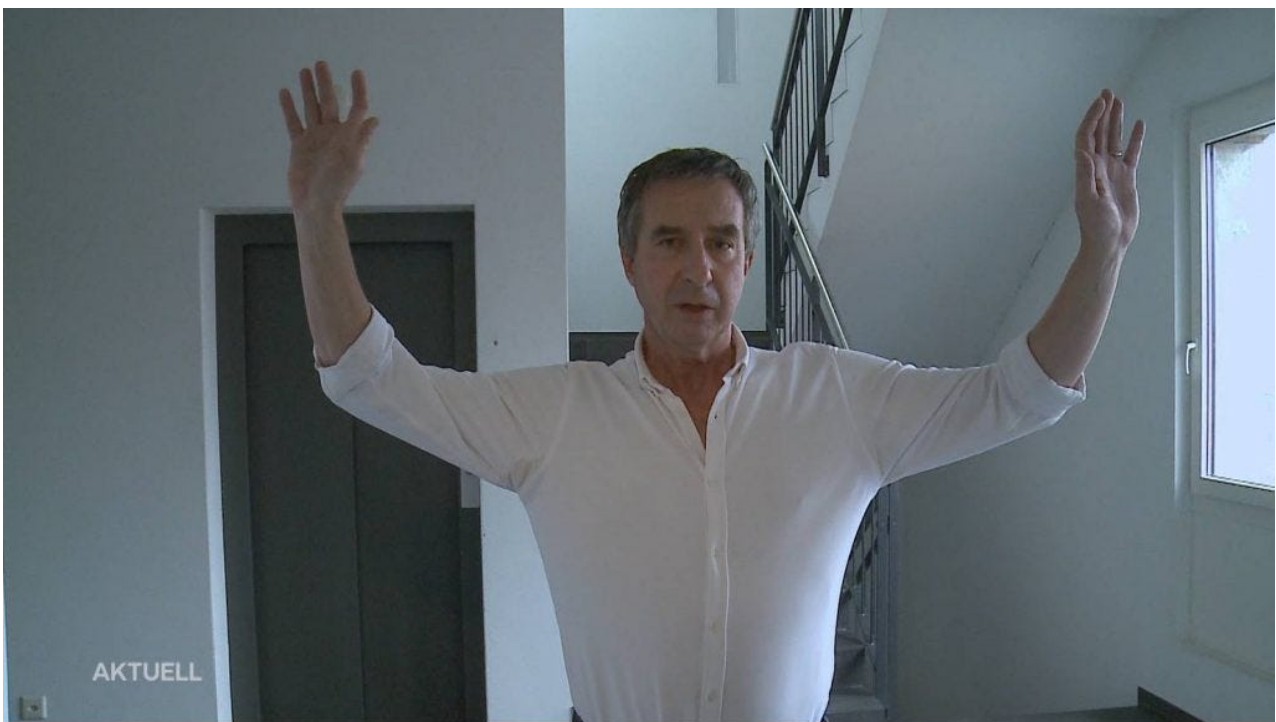
Dekáda po 11. září byla samozřejmě plná akademiků, novinářů a mluvících hlav různého ražení, kteří spojovali konspirační teorie s duševní nemocí, stejně jako tomu bylo v době před 11. zářím. Političtí komentátoři všech směrů, kteří dbali na příkaz Bushe mladšího, aby „nikdy netolerovali pobuřující konspirační teorie týkající se útoků z 11. září“, zahájili štvavou kampaň namířenou proti zastáncům pravdy o 11. září, která začala stupňovat rétoriku konspirací a šílenství do nových výšin.

„Vtip“ Billa Mahera, který hledačům pravdy řekl, že by „měli přestat žádat, abych v pořadu otevíral toto směšné téma, a začít se ptát svého lékaře, jestli je pro vás Paxil vhodný“, pomohl zúrodit půdu pro takového sloupkaře, jako je Stephen Ripley z *Winnipeg Sun*, který následně „diagnostikoval“ hledače pravdy o 11. září jako osoby trpící

„paranoidními bludy“. Tato prohlášení připravila veřejnost na výroky televizních mluvčích hlav z levé i pravé strany politického spektra, že „nekrotizující radikalismus konspiračních teorií“ je nebezpečím pro společnost a že s bláznivými hledači pravdy, kteří tyto bludy šíří, je třeba zacházet jako s potenciálními teroristy.

Kampaň, jejímž cílem je démonizovat zastánce pravdy o 11. září jako psychicky narušené a potenciálně násilné zločince, které je třeba dostat z ulic, však nezůstala jen u ostrých slov a silácké rétoriky. Instituce a úřady se nyní začaly snažit hledače pravdy a další „zastánce konspiračních teorií“ doslova prohlásit za šílené, aby umlčely politický nesouhlas.

Koronavirová nepřičetnost

Široká veřejnost byla více než půlstoletím propagandy naučena vnímat konspirační teoretiky jako blouznivce a potenciálně nebezpečné paranoiky. Mnoho lidí by pravděpodobně bylo rádo, kdyby byli konspirační teoretici za své „praštěné“ teorie zavřeni do psychiatrické léčebny. Nepochybně by byli rádi i ti, kteří jsou v pozici politické moci, kdyby mohli takovou mocí disponovat.

Pro ty, kteří by chtěli konspirační teoretiky zavřít, je tu jen jeden problém: mnoho zemí přijalo normy, které – alespoň na papíře – znemožňují umístit někoho do psychiatrické léčebny bez jeho souhlasu, pokud nepředstavuje prokazatelné a bezprostřední riziko újmy pro sebe nebo pro ostatní. Tyto země koneckonců nejsou sovětské Rusko.

Jak však čtenáři těchto stránek dobře vědí, tyto typy pravidel a ochranných opatření jsou jen tak spolehlivé, jak spolehliví jsou ti, kteří je mají dodržovat a prosazovat. A bohužel pro nás je ti samí úředníci často obcházejí na příkaz politicky mocných.

Příkladů, kdy byli zastánci konspiračních teorií proti své vůli drženi na psychiatrickém vyšetření, by se dalo uvést mnoho, ale jeden případ z archivu Corbettova reportu nám poslouží k dokreslení situace. Jde o případ Claire Swinneyové, novozélandské novinářky, která byla v roce 2006 – podle svých vlastních slov – „držena na psychiatrickém oddělení a označena za „blouznivce“ za to, že řekla, že 11. září bylo vnitřní prací,“

Příběh Swinneyové, který vyprávěla v rozhovoru pro pořad Corbettův report v roce 2009, je pozoruhodný z několika důvodů. Zaprvé je to její otřesné vyprávění o tom, jak rychle se řada zdánlivě nesouvisejících problémů a obav – řada výhrůžek, které dostala za své neohrožené reportáže o velkých farmaceutických firmách a za svou obhajobu pravdy o 11. září v novozélandském tisku, záchvat nespavosti, poznámka, která byla nesprávně interpretována jako sebevražedné prohlášení – zvrhla v úplné nucené umístění na psychiatrické oddělení.

Zadruhé se dozvěděla, že ti, kteří měli jednat v jejím zájmu – policejní důstojník, různí sociální pracovníci, hlavní psychiatr na psychiatrickém oddělení – ji ani neposlouchali, když se snažila předložit důkazy pro své přesvědčení, že 11. září bylo dílo zevnitř.

Pro ty, kdo věří v právní záruky, které mají zabránit zneužití psychiatrické zbraně, je však nejvíce znepokojující skutečnost, že pozoruhodné jedenáctidenní utrpení Swinneyové v násilném psychiatrickém vězení – vězení, které zahrnovalo i nucenou medikaci – se odehrálo v přímém rozporu s vlastními zákony novozélandské vlády. Nejenže tamní zákon o duševním zdraví jasně stanoví, že násilná psychiatrická vazba není povolena, pokud je založena pouze na politickém přesvědčení osoby, ale jak Swinneyová poznamenává, zdravotnický personál, který její vazbu schválil, nebyl s tímto ustanovením ani obeznámen.

Nucená psychiatrická léčba člověka, který v minulosti netrpěl žádnou duševní chorobou, jen proto, že vyjádřil přesvědčení o pravdě o 11. září, je dostatečně šokující. To, že k tomuto zadržení nedošlo ve Spojených státech a ne bezprostředně po událostech, ale na Novém Zélandu o pět let později, se vymyká ospravedlnění.

Bohužel se nejedná o ojedinělý případ. Se vstupem do éry biologické bezpečnosti se úřady po celém světě snaží vytvořit precedens, že lidé, kteří se vzepřou *diktátu* lékařských autorit, mohou být diagnostikováni jako duševně nemocní, zbaveni profesních oprávnění a dokonce zatčeni.

Příkladem tohoto jevu, který by měl být divákům Corbettova reportu známý, je případ doktorky Meryl Nassové. Doktorka Nassová je specialistka na vnitřní lékařství se 42 lety lékařské praxe, které lékařská komise (Board of Licensure in Medicine), státní lékařský regulační orgán státu Maine, pozastavila lékařskou licenci za to, že odmítla dodržovat vládou schválenou linii v oblasti léčby COVIDu-19. Je neuvěřitelné, že kromě pozastavení její lékařské licence jí státní regulační orgány nařídily také podstoupit psychiatrické vyšetření za myšlenkový zločin spočívající v tom, že nevěřila vládnímu příběhu o COVIDu.

Jedním z nejpřekvapivějších příběhů psychiatrického zastrašování skeptika COVIDu je však příběh Dr. Thomase Bindera. Dr. Binder je kardiolog, který má již 24 let soukromou lékařskou praxi ve Švýcarsku. Jak koncem loňského roku uvedla Taylor Hudak pro The Last American Vagabond, život doktora Bindera se v roce 2020 obrátil vzhůru nohama, když zjistil, že nemůže nečinně přihlížet, jak celá lékařská profese přichází o kolektivní rozum.

V únoru 2020, na začátku krize COVID-19, se Dr. Binder vyslovil pro návrat etiky a vědy do oblasti medicíny. Na svých osobních webových stránkách a sociálních sítích se vyslovil proti nevědeckým omezením, mandátům, chybnému PCR testování atd. Dr. Binder tvrdí, že bylo jeho povinností jako lékaře informovat veřejnost o pravdě o COVIDu-19.

Ve čtvrtek 9. dubna 2020 zveřejnil Dr. Binder na svých webových stránkách blog, který obsahoval důkladnou analýzu COVIDu-19 a různých nevědeckých opatření, která byla v té době zavedena. Příspěvek na blogu se stal virálním, získal 20 000 zobrazení a Dr. Binder doufal, že jeho příspěvek může uklidnit veřejnost a iniciovat ukončení omezení a opatření..

Příspěvek však upoutal pozornost dvou kolegů, kteří upozornili šéfa státní policie s tím, že Dr. Binder údajně ohrožuje sebe i vládu. O dva dny později, 11. dubna 2020, den před Velikonoční nedělí, byl Dr. Binder brutálně konfrontován celkem 60 ozbrojenými policisty, včetně 20 příslušníků protiteroristické jednotky Kantonspolizei Aargau, ARGUS.

Pro ty, kteří neznají historii používání psychiatrie jako zbraně politického útlaku, je to dost nepochopitelné. Ale to, co se stalo potom, se téměř vzpírá uvěřit i těm, kteří už o tom vědí.

Po prostudování Binderových příspěvků na blogu a e-mailů policie zjistila, že nejsou důvody pro vydání zatykače. Přesto poslala doktora Bindera na vyšetření duševního zdraví. Je neuvěřitelné, že lékař,

který měl Binderovo psychiatrické vyšetření na starosti, vymyslel diagnózu „koronavirové nepříčetnosti“ a nařídil jeho umístění na psychiatrické oddělení. Po uplynutí doby vyšetření bylo Binderovi nabídnuto ultimátum: buď zůstane šest týdnů v psychiatrické léčebně, nebo se vrátí domů pod podmínkou, že bude užívat neuroleptika.

Kanárci v uhelném dole

Neuvěřitelné a hrubě nezákonné kroky, které byly podniknuty při násilném psychiatrickém zadržení „kospiračních teoretiků“ a politických disidentů, jako jsou Swinneyová a Binder, mají více než jeden účel. Kromě toho, že se dotyčná osoba dočasně ocitne na vedlejší koleji (Swinneyová i Binder se po propuštění vrátili ke své práci kritiků vládních narativů) a kromě toho, že se zpochybní její veřejná pověst tím, že se její jméno navždy spojí s falešnou psychiatrickou diagnózou, dosáhnou držitelé psychiatrické zbraně při takové taktice něčeho ještě cennějšího. Totiž příběhy těchto psychiatrických zadržení slouží jako varování pro širokou veřejnost: když nesouhlasíte s citlivými politickými otázkami, riskujete, že budete za své přesvědčení institucionalizováni.

Z racionálního hlediska je naprosto nepravděpodobné zavřít do vypolstrované cely každého, kdo se hlásí ke kospirační teorii. Dokonce i zdroje establishmentu ochotně připouštějí, že 50 % veřejnosti věří v nějaké spiknutí, včetně 49 % Newyorčanů, kteří v roce 2004 tvrdili, že americká vláda „věděla předem, že 11. září 2001 nebo v jeho okolí byly plánovány útoky, a že vědomě nejednala“, a včetně neuvěřitelných 81 % Američanů, kteří v roce 2001 prohlásili, že věří ve spiknutí s cílem zavraždit prezidenta Johna F. Kennedyho.

Bohužel pro nás však ti, kteří se ohánějí touto psychiatrickou zbraní, nejsou vůbec racionální. Ve skutečnosti, jak uvidíme příští týden, ti, kdo jsou u politické moci a snaží se diagnostikovat svým kritikům duševní chorobu, sami trpí jednou z největších psychopatologií...

AUTOR: James Corbett

ZDROJ

Překlad: David Formánek/otevrisvoumysl.cz

CHCI PŘÍSPĚT NA CHOD PORTÁLU

Upozornění: Tento článek je výlučně názorem jeho autora. Články, příspěvky a komentáře pod příspěvky se nemusí shodovat s postoji redakce cz24.news. Medicínské a lékařské texty, názory a studie v žádném případě nemají nahradit konzultace a vyšetření lékaři ve zdravotnickém zařízení nebo jinými odborníky.